

forhold har Udvalget uddraget en Oversigt over den nuværende Politistyrke (se Bilag).

I Henseende til *Sagførervæsenet* (5te Afsnit) bemærkes, at Udvalget har fundet det rigtigt at aabne nogen Adgang for Sagførerfuldmægtige til at faa Øvelse i mundtlig Procedure og foreslaar derfor til §§ 102 og 103 at give dem Ret til at møde „under mundtlig Forhandling i Domssager for Underret“. — Forslaget til § 108 tilsigter at stryge en Overflødighed. Hvad der behøver at siges om Sagførernes „Hensyn og Agtelse“ over for Retten, er sagt i det følgende Punktum. — Ændringen i § 113 skyldes Ønskeligheden af, at det ikke gøres umuligt for en falleret Sagfører at generhverve sin Ret til Sagførelse, fordi en Fordringshaver muligvis med et ganske betydningsløst Tilgodehavende er rejst til Udlandet eller forsvundet eller af Chikane nægter sit Samtykke.

Medens vor Grundlovs § 73 uden Indskrænkning har paabudt, at Nævninger skulle inføres i Misgerningssager og i Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser, har det foreliggende Lovforslag egentlig kun udført dette Grundlovspaalæg med Hensyn til Misgerningssager. De politiske Lovovertrædelser, der bringes for Nævninger, ere enten i og for sig Misgerningssager eller dog i alt Fald nær dertil grænsende, offentlig Paatale undergivne Straffesager. Dette er ikke fyldestgørende. Det har ikke været Grundlovens Mening, og det tilfredsstillende ikke det offentlige Livs Krav.

I Grundlovsudvalgets Betænkning (grlg. Rigsd. Forhdl. Sp. 1530—31) hedder det — efter at det først er udviklet, at „Misgerningssager“ bør paadømmes af Nævninger — saaledes: „Men foruden disse Sager er der en anden Klasse af Forseelser,

som uden Tvivl, om de end maatte være af mindre betydende Natur, bør paakendes af Nævninger; vi mene alle politiske Straffesager. Ogsaa dette Begreb kan blive nærmere at fastsætte ved Lovgivningen, men det er klart, at det omfatter alle de Trykkefrihedssager, som det i Folkefrihedens Interesse maa anses ønskeligt at unddrage de faste Statsdommeres udelukkende Domsret.“ I Henhold til denne Betragtning var det, at Udvalget foreslog den Bestemmelse, der nu staar i Grundloven. Ved Forhandlingen i Salen derom fremkom ikke fra Udvalgets Side yderligere Oplysning; men Indenrigsministeren, den retslærde *P. G. Bang* (der var en Modstander af Udvalgets Indstilling), udtalte: „I den Henseende maa jeg bemærke, at af politiske Sager kan jeg kun tænke mig Pressesager og Sager om Handlinger, som nærmede sig til eller gik ud paa Modstand mod Statsmagten, som Genstand for Edsvornerettens Virksomhed“ (Sp. 2487). Ved Afgørelsen af Udvalgets Indstilling blev der stemt *særskilt* over Indførelse af Nævninger i Misgerningssager, hvilket vedtoges med 100 mod 25 (24 vare fraværende, 1 stemte ikke) og over Nævningers Indførelse i Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser, som vedtoges med 102 Stemmer mod 16 (Sp. 3352).

Det, der foregik paa den grundlovgivende Rigsdag, efterlader saaledes ingen Tvivl om, 1) at Misgerningssager og politiske Lovovertrædelser ikke ere nævnte som et samlet Begreb, men som to selvstændige Begreber, og 2) at det ikke, for at en Lovovertrædelse kan være politisk, kræves, at det skal være en i Henseende til Straf betydelig Sag. Der er ikke mindste Antydning af, at det behøver at være en Sag, der er offentlig Paatale undergivet, og det Bidrag, som under Forhandlingen i Salen gaves til Begrebets Forklaring, peger tværtimod paa, at Pressesager skulle kunne være indbefattede derunder.

Dette er jo da ogsaa ganske naturligt. Hvad der foreses i offentlig Forhandling om offentlige Forhold, er i mange Tilfælde ganske særlig egnet til at blive unddraget